

наукової сфери і висувають проблему міжнародної стандартизації термінів як основи для порозуміння між фахівцями різних країн.

По-третє, українська термінологія, яка повинна розвиватися разом із термінологіями інших національних мов, має низку специфічних проблем, зумовлених історично, гостру потребу у створенні національних термінологічних стандартів, термінологічних словників тощо. Юридичні терміни української мови функціонують у сформованій системі, що має тривалий період розвитку та різні джерела становлення

Отже, українська юридична термінологія сформувалася як система у процесі тривалого історичного розвитку. На особливості становлення і функціонування субмови права вплинули інтра- та екстралінгвальні чинники, що зумовили як загальні, так і специфічні закони розвитку термінології національної мови: структурно-системні параметри, еволюційні закономірності зміни мовних форм, функціональні характеристики мовних одиниць та їх комунікативний потенціал, інтерференційні процеси у сфері субмови права, особливості мовних контактів із спорідненими і неспорідненими мовами тощо.

Список використаних джерел

1. Вербенец М. Б. Юридична термінологія української мови: історія становлення і функціонування: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.01. - К., 2004. 21 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Укладач і головний редактор В.Т. Бусел. - К.: Ірпінь: ВТФ „Перун”, 2003. - 1426 с.

Лук'яненко Д.О., студентка 1-го курсу
юридично-психологічного факультету НАВС
Науковий керівник: Мозоль. Н. І., кандидат
юридичних наук, доцент

Правова реформа як форма проведення модернізації правової системи України

У науковій літературі правова реформа визначається як створення системних передумов для того, щоб країна змогла «подолати правовий бар'єр, тобто повністю відбулася як правова й одночасно соціально справедлива держава».

Сьогодні правова система України переживає період комплексних реформ, які зумовлені потребою у виробленні нових підходів до розвитку права й законодавства, а також формування соціально правової, гуманної за сутністю держави та її інститутів. Сучасні реалії вимагають якісно нового оформлення правової системи, оскільки її нинішній стан не сприяє зростанню соціальної захищеності й безпеки громадян держави [4,с.56].

Також наша держава перебуває під впливом зовнішніх глобальних чинників і тенденцій, що не могли не позначитися на стані й функціональних

можливостях вітчизняної правової системи як в цілому, так і її окремих структурних компонентів - правової свідомості, системи законодавства, правотворчого і правозастосовного процесів. Але саме за умов переходу України до ринкової економіки, формування громадянського суспільства та соціально правової держави, досі існує потреба подальшої оптимізації національної правової системи та віднайдення нових шляхів її реформування.

Можна виокремити такі основні напрями правової реформи:

- 1) у правотворчості - систематизація нормативних актів, трансфер правових норм і кодифікація законодавства;
- 2) у навчальному процесі - створення єдиної системи послідовного викладання публічно правових дисциплін;
- 3) у правозастосовній діяльності - відокремлення державних послуг від господарської діяльності та вдосконалення механізму протидії адміністративним проступкам та злочинам.

Зазначені вище напрями правової реформи можуть сприяти не тільки більш ефективнішому конституційному розвитку України, а й забезпечувати вдосконалення та гармонізацію правової сфери життя нашого народу. Їхнє застосування повинно гарантувати захист прав і свобод людини та громадянина, що є головною метою Основного Закону держави.

Правова реформа є насамперед формою проведення модернізації правової системи держави. Розвиток правової системи сучасної України повинен розглядатися щонайменше у двох ракурсах: а) як зміна теоретико методологічних засад наукового розуміння сутності права та предмета правового регулювання, загальної ідеології правового процесу, який повинен утілювати найважливіші правові цінності сучасного світу; б) як зміна правової організації і функціонування Української держави, яка має вести пошук нових форм взаємодії з громадянським суспільством та забезпечувати ті фундаментальні конституційні принципи, які роблять її демократичною, правовою та соціальною.

Нашій державі сьогодні потрібна систематизація реформ: від економіки, фінансів, соціальної політики - до політичної системи, внутрішньої та зовнішньої безпеки [2, с.416].

Можна сказати, що правову систему варто розглядати як внутрішньо погоджену сукупність права, юридичної практики та панівної правосвідомості, за допомогою яких держава здійснює нормативний вплив на суспільні відносини. Ці елементи взаємопов'язані та взаємозалежні, адже внаслідок ослаблення одного з них знижується ефективність усієї правової системи держави. У зв'язку з цим видається, що процес удосконалення національної правової системи у найзагальнішому вигляді повинен містити такі рівні:

- підвищення ступеня правосвідомості та правової культури громадян;

- подальше проведення правової реформи;
- вироблення нових підходів до права для юридичного регулювання складних суспільних процесів;
- розвиток і вдосконалення законодавства;
- забезпечення виконання законів;
- створення ефективної системи правозастосування.

Досвід, проблеми й перспективи проведення правових реформ в Україні залишаються предметом наукових досліджень як молодих, так і досвідчених науковців [1, с.364].

Список використаних джерел

1. Малишев Б. В. Правова система (телеологічний вимір): Монографія / Б. В. Малишев - К.: «ВД «Дакор», 2012. - 364 с.
2. Оніщенко Н. Відродження поваги до права в контексті розвитку правової свідомості та правової усвідомленості / Н. Оніщенко // Віче.- 2014.- № 9.- С.44-45.
3. Петков С. В. Народовладдя: від права радянського до права громадянського / С. В. Петков - К.: Видавничий дім «Скіф», 2014. - 56 с.